

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของโลก และเป็นที่ยอมรับกันว่าเกือบจะทุกประเทศในโลกนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เจริญเติบโตจนกลายมาเป็นสินค้าหลักในระบบการค้าระหว่างประเทศอย่างรวดเร็ว ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว หรือ สปป.ลาว เชื่อกันว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง และใช้การท่องเที่ยวกระตุ้นเศรษฐกิจตั้งแต่การประชุมใหญ่ครั้งที่ 4 ของพรรคในปี พ.ศ. 2529 กำหนดแนวทางการเปลี่ยนแปลงใหม่ทุกด้าน และการเปิดกว้างการร่วมมือกับต่างประเทศ การท่องเที่ยวมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของลาว รัฐบาลได้กำหนดแผน พัฒนา และการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรม และธรรมชาติ เพื่อรองรับการท่องเที่ยว และการบริการอื่นๆ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้วยการสร้างถนนเชื่อม ต่อกันภายในประเทศ และเชื่อมต่อกับประเทศเพื่อนบ้านทางภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ของประเทศ ขยายด่านเข้า-ออก ระหว่างประเทศมากขึ้น เชื่อมโยงกับบรรดาประเทศต่างๆ ในเอเชีย ประกาศยกเว้นค่าวีซ่าให้แก่ ประเทศสมาชิกอาเซียน และขยายสนามบินเพื่อรับรองการขยายตัวของการท่องเที่ยว จากการปฏิบัติ นโยบายพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่กล่าวมานั้น ทำให้การท่องเที่ยวในสปป. ลาว มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว นับแต่ปี พ.ศ. 2533 ถึง 2548 จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามา สปป. ลาว เพิ่มขึ้น 27,61 % ต่อปี ในปี พ.ศ. 2533 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเพียงแต่ 14,400 คน ปี พ.ศ. 2534 เพิ่มขึ้น ถึง 37,113 คน และ ปี พ.ศ. 2542-2543 กำหนดเป็นปีท่องเที่ยวลาว ครั้งแรก (Visit Laos Years 1999-2000) ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 737,208 คน สร้างรายได้ให้กับประเทศ 133,898,285 ดอลลาร์สหรัฐ จัดอยู่ในอันดับ 1 ของอุตสาหกรรมของประเทศ ในปี พ.ศ. 2555 รัฐบาลได้จัดตั้งปีการท่องเที่ยวลาว ครั้งที่ 2 (Laos Simply Beautiful) ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศ 3,330,072 ล้านคน สร้างรายได้ให้กับประเทศ ประมาณ 506,022,586 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการขยายตัวของจำนวนนักท่องเที่ยวในระยะที่ผ่านมา และถ้าการท่องเที่ยวดำเนินไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ปี พ.ศ. 2563 จะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นประมาณ 6,801,020 ล้านคน ซึ่งจะสร้างรายได้ให้กับประเทศ ประมาณ 1,098,542,000 ดอลลาร์สหรัฐ (วิสัยทัศน์ 2573 ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว 2568 และแผนพัฒนาการท่องเที่ยว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2558-2563)

ภูมิประเทศของสปป. ลาว เป็นจุดเด่นที่ดึงดูดการท่องเที่ยวของประเทศ มีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวจึงเป็นอุตสาหกรรมหลักอย่างหนึ่งที่ได้รับการส่งเสริมให้มีเอกลักษณ์โดดเด่นได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม ที่คำนึงถึงผลประโยชน์โดยตรงต่อประชาชนทั้งเป็นการส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยเฉพาะภายในบริเวณเขตป่าสงวนแห่งชาติ ทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วม ได้แก่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งล้วนได้รับผลประโยชน์จากโครงการนี้ โครงการอนุรักษ์เขตป่าสงวนแห่งชาติน้ำห่าที่แขวงหลวงน้ำทา ที่ประสบผลสำเร็จ แต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยวประมาณ 2000 -3000 คน สามารถสร้างรายได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น สร้างอาชีพและสร้างงานให้แก่ประชาชนให้มีรายได้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ไม่เผาป่าเพื่อทำไร่ ชาวบ้านช่วยกันอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีของ ชนเผ่าต่าง ๆ โครงการนี้ได้รับรางวัลดีเด่นจากองค์การสหประชาชาติเพื่อการพัฒนาที่นิวยอร์ก (UNDP) เกี่ยวกับการลดพ้นความยากจนของประชาชน โครงการลักษณะนี้ได้ขยายไปในแขวงภาคกลาง และภาคใต้ของ สปป. ลาว ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมาก (วิสัยทัศน์ 2573 ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว 2568 และแผนพัฒนาการท่องเที่ยว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2558-2563)

แขวงจำปาสัก ตั้งอยู่ภาคใต้ของสปป. ลาว มีเนื้อที่ 1,535,000 ตารางกิโลเมตร มีพลเมืองทั้งหมด 642,000 คน ทิศเหนือติดกับแขวงสาละวัน ทิศตะวันออกเฉียงเหนือติดกับแขวงเซกอง ทิศตะวันตกติดกับประเทศไทย และทิศใต้ติดกับประเทศกัมพูชา แขวงจำปาสักแบ่งพื้นที่ออกเป็นสองส่วน พื้นที่สำหรับการเพาะปลูก มีเนื้อที่ 1,135,000 ตารางกิโลเมตร เหมาะสมกับการปลูกข้าว และพืชตระกูลถั่ว พื้นที่ที่ราบสูงและภูเขา มีเนื้อที่ 400,000 ตารางกิโลเมตร เหมาะสำหรับการปลูกกาแฟ พืชผัก และ ต้นไม้เศรษฐกิจ แขวงจำปาสัก มีความอุดมสมบูรณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติ มีป่าไม้ ภูเขา แม่น้ำลำธาร ป่าสงวนแห่งชาติ 3 แห่ง ป่าสงวนของแขวง 7 แห่ง ที่ยังอุดมสมบูรณ์ มีสัตว์ป่า และมี

สถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นทางวัฒนธรรม โบราณคดี โบราณสถาน โบราณวัตถุ และขนบธรรมเนียม ประเพณี โดยเฉพาะวัดพุทไธศวรรย์ ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกแห่งที่ 2 ของ สปป. ลาว สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ น้ำตกคอนพะเพ็ง เป็นน้ำตกที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวรองจากนครหลวง เวียงจันทน์และหลวงพระบาง หลังจากการท่องเที่ยวของแขวงจำปาสักได้รับการก่อตั้งขึ้นปี พ.ศ.2538 การท่องเที่ยวก็ได้รับการพัฒนา และมีการขยายตัวเรื่อยมา จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในแต่ละปี ในปี พ.ศ.2543 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในแขวงจำปาสัก 77,680 คน ปี พ.ศ.2553 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว 301,669 คน สร้างรายได้ประมาณ 30,586,350 ดอลลาร์สหรัฐและปี 2558 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว 611,244 คน สร้างรายได้ประมาณ 235,328,940 ดอลลาร์สหรัฐ ปัจจุบันแขวงจำปาสักมีสถานที่ท่องเที่ยวทั้งหมด 216 แห่ง สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ 116 แห่ง สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม 60 แห่ง และสถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ 40 แห่ง ซึ่งได้รับการพัฒนาเพียง 30% ของจำนวนสถานที่ท่องเที่ยวทั้งหมด นอกจากนี้การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ แบบชุมชนมีส่วนร่วม ของแขวงจำปาสักได้รับการส่งเสริมโดยภาครัฐ และมีโครงการพัฒนามากมายเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม และการสื่อสาร สร้างและปรับปรุงเส้นทาง หมายเลข 13,18,16,15,14,12,และ 10 เพื่อเชื่อมต่อกับแขวงในภาคใต้ และประเทศเพื่อนบ้าน ปรับปรุงระบบการสื่อสารไปรษณีย์โทรคมนาคม สร้างและปรับปรุงศูนย์ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านสังคม ได้แก่โรงพยาบาลโรงเรียน และมหาวิทยาลัย พัฒนาด้านทรัพยากรมนุษย์ปรับปรุงสนามบินปากเซ เปิดสายการบินปากเซ – หลวงพระบางปากเซ- กรุงเทพฯ ปากเซ – โฮจิมินห์ ปรับปรุงสถานีขนส่งระหว่างประเทศ ปรับปรุงด้านสากล และสถานกงสุล 3 แห่ง ให้สามารถขอวีซ่าได้ มีนโยบายส่งเสริมด้านการลงทุนของเอกชนภายในประเทศ และ ต่างประเทศ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรมร้านอาหาร และ ธุรกิจการท่องเที่ยวอื่น ๆ นโยบายด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว แสวงหาแหล่งเงิน ทุนจากภาครัฐ และองค์กรต่างประเทศ เพื่อพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวให้มีการขยายตัวมากยิ่งขึ้น ปรับปรุงคุณภาพด้านการบริการให้ได้มาตรฐานสากล จัดระดับมาตรฐานของโรงแรม ฝึกอบรมด้านการบริการ การต้อนรับให้แก่พนักงานโรงแรม บ้านพัก ร้านอาหาร และพนักงานนำเที่ยวส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวแบบชุมชนมีส่วนร่วม ที่บ้านดอนโคกและบ้านใหม่สิงห์สัมพันธ์ เมืองชะนะสมบูน

บ้านดอนแดง บ้านเกียดโจ้ง และบ้านตะออง เมืองปะทุมพอน และบ้านทางคอน เมืองโขง (ยุทธศาสตร์ การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก 2553-2563)

บ้านเกียดโจ้ง เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก อยู่ห่างจากตัวเมืองปากเซไปทางตอนใต้ ไปตามเส้นทางเลขที่ 13 ประมาณ 55 กิโลเมตร ห่างจากเทศบาลเมืองประมาณ 16 กิโลเมตร ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ของป่าสงวนแห่งชาติเซเปียน บ้านเกียดโจ้งได้รับการส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวแขวงจำปาสัก 2554-2560 มีการบริหารจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมการเดินป่า ชมนก ชมสัตว์ป่า ชี่ช้างเพื่อชมธรรมชาติและวิถีชีวิตของชาวบ้าน ชี่ช้างขึ้นภูเขาชมธรรมชาติ เป็นต้นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของหมู่บ้าน คือ วัดพูอาสาซึ่งเป็นวัดที่เก่าแก่ ตั้งอยู่บนภูเขา สร้างขึ้นในศตวรรษที่ 17 จุดเด่นที่แตกต่างจากวัดทั่วไป คือ เป็นวัดที่สร้างด้วยหินจากธรรมชาติ มีเสาหินคล้ายดอกเห็ด เป็นกำแพงรอบวัดจำนวน 109 ต้นเสา มีร่องรอยปติมากรรมที่มีคุณค่าสูงด้านประวัติศาสตร์ แสดงถึงความสามารถด้านศิลปะและความรุ่งเรืองทางด้านวัฒนธรรม อารยะธรรมของอาณาจักรล้านช้างสมัยโบราณ รัฐบาลของ สปป. ลาว ได้รับรองและประกาศให้วัดพูอาสา เป็นมรดกแห่งชาติ ในวันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เลขที่ 174/นย นอกจากนี้บริเวณรอบวัดพูอาสา มีบึงหรือหนองน้ำขนาดใหญ่ ที่มีความหลากหลายด้านชีวภาพนานาพันธุ์ และใหญ่ที่สุดใน สปป. ลาว เกิดจากภูเขาไฟระเบิด มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของชาว บ้าน เป็นแหล่งอาหารของประชาชนในท้องถิ่น เป็นสถานที่เพื่อการเรียนรู้และค้นคว้าด้านการ เกษตร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและสร้างรายได้ให้กับประชาชนในชุมชนแห่งนี้ การท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวในบ้านเกียดโจ้ง เช่น ความเสื่อมโทรมของทรัพยากร ธรรมชาติ การรั่ววัฒนธรรมภายนอกอย่างรวดเร็ว เกิดกระแสการเลียนแบบที่อาจจะส่งผลกระทบต่อเอกลักษณ์ของท้องถิ่น มีกลุ่มนักธุรกิจเข้ามาลงทุนมากขึ้น ทำให้เกิดความขัดแย้งทางด้านผลประโยชน์ และปัญหาเกี่ยวรายได้จากการท่องเที่ยวที่ไม่เป็นธรรมแก่ชาวบ้าน เนื่องจากการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวขาดการมีส่วนร่วมของชุมชน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษากลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนของบ้านเกียดโจ้ง เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก สปป. ลาว เพื่อนำไปสู่การดูแลรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน นำไปสู่การพัฒนาความรู้ และวางแผนทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญา เกิดความรักความรู้สึกเป็นเจ้าของ

ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนและชุมชนได้รับประโยชน์อย่างเสมอภาคจากการจัดการท่องเที่ยว
ได้แนวทางในการจัดทำกลยุทธ์ในการจัดการท่องเที่ยวสำหรับชุมชนอื่น ๆ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของชุมชน สำหรับการจัดการ
ท่องเที่ยวโดยชุมชน บ้านเกิดโง้ง เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว

1.2.2 เพื่อสร้างกลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน บ้านเกิดโง้ง เมือง ปะทุมพอน
แขวงจำปาสักสาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 พื้นที่การวิจัย

พื้นที่การวิจัยครั้งนี้ คือ บ้านเกิดโง้ง เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตย ประชาชนลาว

1.3.2 เนื้อหาการวิจัย

เนื้อหาการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน และกลยุทธ์การจัดการ

1.3.3 ระยะเวลาการวิจัย

ระยะเวลาการวิจัยตั้งแต่ เดือนธันวาคม 2560 ถึง พฤษภาคม 2561 แบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการของชุมชน สำหรับการจัดการ
ท่องเที่ยวโดยชุมชน

ระยะที่ 2 สร้างกลยุทธ์การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน

1.3.4 กลุ่มเป้าหมาย

1.3.4.1 กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยระยะที่ 1

กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) กับการท่องเที่ยวในชุมชน
บ้านเกิดโง้ง เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว โดยการเลือก

แบบเจาะจง (Purposive Sampling Method) จำนวน 250 คน ได้แก่ ผู้นำชุมชน กรรมการชุมชน ประชาชนที่อาศัยในชุมชน ผู้ประกอบธุรกิจในชุมชน เจ้าหน้าที่การท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ในแหล่งท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว บ้านเกิดโง้ง

1.3.4.2 กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยระยะที่ 2

กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่สำนักงานการท่องเที่ยว แขวงจำปาสักและเมืองปะทุมพอน และประชาชนในชุมชนบ้านเกิดโง้ง ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง รวม 20 คน

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

“การท่องเที่ยวโดยชุมชน” หมายถึง การท่องเที่ยวทาง เลือกที่บริหารจัดการโดยชุมชน อย่างสร้างสรรค์และมีมาตรฐาน ก่อให้เกิดการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่ความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมท้องถิ่น และคุณภาพชีวิตที่ดี

“กลยุทธ์” หมายถึง วิธีการซึ่งชุมชนบ้านเกิดโง้ง กำหนดขึ้นร่วมกันเพื่อเป็นแผนในการจัดการท่องเที่ยวในชุมชน บ้านเกิดโง้ง ระยะ 3 ปี โดยมีการตรวจสอบสภาพแวดล้อมภายในและภายนอก การจัดทำกลยุทธ์ การปฏิบัติตามกลยุทธ์ และการประเมินผลและการควบคุม

“การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน” หมายถึง การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างมีระเบียบแบบแผน โดยความร่วมมือจากประชาชนในชุมชน ซึ่งมีการวางแผนงาน กำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายอย่างชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยทำให้การจัดการสถานที่ท่องเที่ยวสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้มากที่สุด โดยยึดหลักการ 7 ประการ

1. มุ่งเน้นในการบริหารจัดการท่องเที่ยว หมายถึง การรวมตัวของคนในชุมชนเพื่อเป็นแกนในการบริหารจัดการท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของสมาชิกในการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. ระบบการบริหารจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน หมายถึง มีระบบและกฎกติกาที่ใช้ในการบริหารการท่องเที่ยวชุมชน เชื่อมโยงกับการพัฒนาด้านอื่น ๆ ของชุมชน มีการเสริมศักยภาพของคนในกลุ่มท่องเที่ยวและชุมชน มีการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบที่ใช้บริหารจัดการท่องเที่ยวของชุมชน และมีการตลาดและประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างรายได้ทางการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นกับชุมชนอย่างยั่งยืน

3. สนับสนุนการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของชุมชน หมายถึง สนับสนุนการพัฒนาชุมชน และการกระจายรายได้ที่เกิดจากการท่องเที่ยวชุมชนอย่างเป็นธรรม และสร้างโอกาสในการมีรายได้เสริม

4. ส่งเสริมวัฒนธรรมของชุมชน หมายถึง กลุ่มท่องเที่ยวมีข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในท้องถิ่น มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากภายในสู่คนภายนอก มีกฎ กติกา และแนวทางเพื่อเคารพและปกป้องวัฒนธรรมชุมชน และกลุ่มท่องเที่ยวมีการส่งเสริม อนุรักษ์ พื้นฟู และสืบทอดวัฒนธรรม

5. ดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชน หมายถึง กลุ่มท่องเที่ยวมีข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการออกแบบกิจกรรมท่องเที่ยวที่คำนึงถึงการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และมีการป้องกัน จัดการ และแก้ไขปัญหาภาวะ

6. สร้างการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถสร้างการเรียนรู้ ความเข้าใจ ในวิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชุมชนให้แก่ผู้มาเยือน สร้างจิตสำนึกและองค์ความรู้ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ทั้งคนในชุมชน และผู้มาเยือน

7. มีการบริการที่ดีและปลอดภัย หมายถึง จัดหาที่พัก และยานพาหนะและการประสานงานที่ดีระหว่างกลุ่มในชุมชนเพื่อให้บริการที่ดี และเกิดความปลอดภัยแก่ผู้มาเยือน

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.5.1 ได้ทราบสภาพปัจจุบันปัญหาและความต้องการของชุมชน สำหรับการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านเกียดไฉ่ เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก

1.5.2 ได้กลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านเกียดไฉ่ เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก

1.5.3 ได้ทราบแนวทางในการสร้างกลยุทธ์การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน การดูแล รักษา และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน พัฒนาความรู้ และวางแผนทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณีและภูมิปัญญา เกิดความรักความรู้สึกเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนและชุมชนได้รับประโยชน์อย่างเสมอภาคจากการจัดการท่องเที่ยวเพื่อจะได้เป็นกลยุทธ์ในการจัดการท่องเที่ยวสำหรับชุมชนอื่นต่อไป